

MANTISSA DECISIONUM SACRÆ ROTÆ ROMANÆ, ad Librum Quartum THEATRI VERITATIS & JUSTITIÆ, CARDINALIS DE LUCA,

Qui est
DE SERVITUTIBUS, USUFRUCTU,
Retractu, & de Emphyteusi, &c.

ARGUMENTA DECISIONUM DE SERVITUTIBUS, USUFRUCTU, Retractu, & de Emphyteusi, &c.

DECISIO I. Foroliviensis Muri.
Nuncians novum opus, debet clarè, & liquidè intra tri-
mestre docere de jure suo ad impediendam fabricam;
aliàs nunciato datur licentia fabricandi eum cautione de
demolendo in casum succumbentis. Ostenditur plenè ex
pluribus conjecturis, quando paries dicatur proprius edifi-
care volentis, & non communis cum eo qui nunciavit no-
vum opus, & vult impedire fabricam. Et simul dilucidatur,
ex quibus paries dicatur aptus ad superadificandum.

DECISIO II. Romanensis Juris Pascendi.
Statutum à Laicis conditum pro denegatione, aut restri-
ctione juris pascendi, pro boni publici causa factum cen-
setur, quo statim soler summus Pontifex extensionem
concedere, ut Ecclesiasticas personas afficiat.

DECISIO III. Cajetana juris transeundi.
Via, ac transitus alicui competens pro tenimento, & prae-
dio, si illius pars, in qua est via, fuerit ab eo alteri con-
cessa, censetur concessio facta cum onere viae ad effe-
ctum eundi ad partem praedii remanentis, ad quod aliun-
de non potest haberi accessus, praecipue si per longissi-
mum tempus concedens transivit per antiquam viam;
ex qua observantia colligitur, talem fuisse voluntatem
contrahentium, & quod iure contractus, & non fami-
liaritatis, concedens transivit.

DECISIO IV. Romana Fabricae.
Fenestrae qua habent prospectum in Monasterium Monia-
lium, non sunt aperienda, & aperta vel sunt in totum
claudenda, vel ita providendum per appositionem repa-
gularum, ad hoc ut arcatur prospectus: Et eadem de
causa est prohibenda elevatio fabricae postea tale
Monasterium, si ex fabrica elevanda habeatur prospectus
intus illud, vel aeri ita suffocatus remaneat ex nova fa-
brica, ut Monialium infirmitates resultare possint.

DECISIO V. Romana Retractus.
Constitutio Gregorii XIII. super retractu, ac jure congrui
non disponit, quod retrahens ab Ecclesia ad ornatum
urbis teneat illi dare corpus stabile aequivalens in fru-
ctibus: sed fat est, quod solvat justum pretium eum duo-
decime partis augmento: firmatur hic articulus in hac
dicta decisione, tam ex verbis, quam ex ratione ejus-
dem Constitutionis Gregorianae.

DECISIO VI. Romana Fideicommissi de Avila.
Multiplicem à Testatore injunctum, qui non adimplevit,
teneatur ad damna, & interesse, nec potest se tueri per
viam compensationis, cui resistit voluntas disponentis.
Ususfructus legalis patri competens, intelligitur prohibi-
tus ex conjecturis, prudentis Judicis arbitrio approban-
dis, si non fuerit protestatus de animo compensandi.
Bona qua ex causa necessaria subducta sunt ex fideicom-

misso, licet fuerint redempta, sunt libera, quando
redimens illa acquisivit pro se, & heredibus.

DECISIO VII. Romana Legitima.
In hac elegantissima decisione exacto studio expenditur
gravis ille articulus—An Mater infundendo filios in le-
gitima, possit in ea onus apponere, quod pater remaneat
exclusus ab usufructu super eadem legitima, & magis-
trater resolvitur pro affirmativa, declarato, in quibus
terminis procedat dec. 239. n. 6. & sequent. par. 5. recent. in
qua videatur S. Rota fuisse contrarium.

Ut patri prohibitus censetur huiusmodi legalis usufruc-
tus, docet, & solide ostenditur, sufficere tacitam dispo-
nentis voluntatem elicitam ex conjecturis hic adductis,
quas iunctim considerandas esse docetur, & pro arbitrio
iudicantis regulando à qualitate personarum, & circum-
stantiis facti; & inde concluditur, quod prohibito usu-
fructu ex conjecturata Testatoris voluntate, neque etiam
per patrem pretendi possit commoditas fructuum; cum
qua S. Rota gravissima auctoritate remanet confirmata
ea, de quibus in praecedens controv. 113. & 114.

DECISIO VIII. Carpentoraten. Fideicommissi super reservatis.
Substitutus habet electionem vel vindicandi bona ab here-
de gravato alienata, vel agendi ad reintegrationem fidei-
commissi, & de quibus alienationibus hac reintegratione
fieri debeat, an de jure pascendi, & jure incantus
per heredem gravatum alienatis, vel de bonis in emphy-
teusim concessis: Bona per ipsum jure prelationis re-
tenta non cedunt commodò fideicommissi, fœcus verò
aedificia in solo fideicommissario constructa.

DECISIO IX. Romana Domus.
In hac decisione plenè ostenditur, quando contractus anno
dicatur emphyteusis, seu potius census, vel annua praes-
tatio, & plures in illa afferuntur conjecturae emphy-
teusim excludentes, & simul in ea firmatur, quando cen-
sus, vel annua praestatio sit redimibilis.

DECISIO X. & XI. Callien. Carstorum.
Quamquam renovatio emphyteusis dicatur non inducere
novum titulum, id tamen intelligendum est quoad pac-
tum, & conventiones in prima investitura contentas:
secus respectu qualitatè personarum, quibus factenda sit
renovatio, quo concedenda est proximioribus ultimi
emphyteute, nulla admissa distinctione inter agnatos, &
cognatos, sive inter ascendentes, & descendentes, sive
transversales, & juxta ordinem intestatae successioneis;
& propterea in emphyteusi pactio nata masculina, licet
Ecclesiastica, non extantibus masculis, renovanda est
emphyteusis sibi habus ultimi defuncti.

DECISIO XII. Mantuana Eborum.
Ecclesia non potest amittere bona emphyteutica devo-
luta, sed tenetur iterum renovare, quando vel concur-

rie immemorabilis consuetudo renovandi, vel bona à
principio erant sterilia; ex quibus praedicta consuetudo,
& sterilitas probentur. Et renovatio debetur feminae

proximiori, defectis masculis, non attenta praesentia
consuetudine renovandi in extraneos, quando ista non
probat, & destruitur ex actibus contrariis.

INDEX DECISIONUM.

Cajetana Juris transeundi, Decisio III.	Veneris 11. Martii 1697. Priolo.	Mantuana Bonorum, Decisio XII.	Veneris 14. Januarii 1707. Molines.
Callien. Carstorum, Decisio X. & XI.	Veneris 21. Januarii 1701. Molines.	Romana Domus, Luna 12. Maii 1698. Mato.	Dec. IX.
Carpentoraten. Fideicommissi super reservatis, Luna 12. Maii 1692. Priolo, Decisio VIII.		Romana Fabricae, Luna 7. Martii 1701. Caprara.	Decisio IV.
Foroliviensis Muri, Veneris 26. Junii 1682. Guaxardo, Decisio I.		Romana Fideicommissi de Avilla, Veneris 2. Maii 1698. Pio.	Decisio V.
Interamnen. Juris pascendi, 19. Januarii 1695. Emeris, Decisio II.		Romana Legitima, Luna 16. Junii 1698. De la Tremouille.	Decisio VII.
		Romana Retractus, Veneris 28. Junii 1697. Lancetta.	Decisio V.

R. P. D. GUAXARDO.

Foroliviensis Muri.

Veneris 26. Junii 1682.

ARGUMENTUM.

Nuncians novum opus, debet clarè, & liquidè intra tri-
mestre docere de jure suo ad impediendam fabricam,
aliàs nunciato datur licentia fabricandi eum cautione de
demolendo in casum succumbentis. Ostenditur plenè ex
pluribus conjecturis, quando paries dicatur proprius adifi-
care volentis, & non communis cum eo, qui nunciavit
novum opus, & vult impedire fabricam, & simul dilucidatur,
ex quibus paries dicatur aptus ad superadificandum.

SUMMARIUM.

- Nuncians novum opus, debet intra tres menses docere clarè de jure suo, aliàs illi elapsi nunciato conceditur licentia fabricandi eum cautione de demolendo.
- Maximè si probationes factae per nunciamentum post tres menses non concludantur.
- Aedificare in suo quilibet potest ad libitum.
- Muri communis debet probari per allegantem.
- Muri proprietatis probatur ex variis signis, textibus, planta, ac aliis ibi relatis.
- Murus praesumitur proprius illius, qui habet murum superpositum tecto, ac stillicidiis supra praesentis.
- Et ex quo quis habet in eo latrinas penetrantes parietem ultra dimidiam.
- Et similiter, si quis habet caminum in parietem cum simili penetrante.
- Et ex trabibus cum tali penetrante.
- Ex quo praetendens proprietatem parietis habet, alium murum proprium colligatum, habeatque mofas, & dentes colligatorios.
- Muri communis non probatur ex fenestrellis, annulis, ferreis, & aliis postis in muro non penetrantibus dimidiam parietis, maxime si praedicta facta non sint tempore constructi parietis, sed per rupturam clandestinè, ex post, & potius servitutem indicare videntur, & n. 13.
- Muri communis paucis signis non concluditur, parietem non esse proprium alterius, dum hic habet, potiora signa proprietatis.
- Murus communis, dicitur designatus ad fabricandum si in vertice caveat corona, abique signis denotantibus esse diverso, si esse fundamenta sua crassa, & profunda, si sit altus, & in eo sint immixta tigna, & super adificata mansiones, & n. 16.
- Socius non potest stantibus praedictis prohibere elevationem parietis communis.
- Murus quid sit aptus ad elevandum, & superadificandum, potest hanc judicio peritorum.
- Murus etiam non habilis ac sufficiens ad superadificandum, potest per socium adificare volente in solvitur, ut reddatur aptus.
- Amulatio in edificante ad proprium commodum non praesumitur.
- Emulatio in allegante, illam tenetur probare.
- Emulatio cessat ex utilitate resultantè adificanti ex edificio.
- Fabrica non impeditur ex quo per illum impediuntur venti, si hoc non verificetur cum fabrica factenda.
- Lumen nec impeditur per fabricam, si intermediat atrium, ac curvato satis amplum, & longum.

DECISIO I.

Decretum A. C. permittens fratribus de Pauluceis, elevare fabricam super controverso muro, data cautione de demolendo in casum succumbentis, uti validum, & justum exequendum esse Rota censuit cor. R. P. D. meo Emerix, praevius duabus decisionibus im-
pressis in rec. dec. 50. & dec. 113. p. 19. & procedendum ad eam legitimam executionem, in tertia instantia resolutum fuit coram Eminen. D. Card. Taya 16. Junii 1679, & 10. Maii 1689. Verum cum in ultima decisione persuasa fuisset, concordia, ea non secuta, petentibus Pauluceis causae expeditionem coram me in locum Eminentissimi Taye subrogato, DD. voluerunt partes iterum audire; unde hodie revocatus ad examen dd. decisionibus, persistendum esse in decisio responsum fuit.

Nam demò nimis litteralis visa fuit dispositio text. in l. unic. C. de nov. oper. nunciat. Et, in cod. tit. l. secundum quam novum opus nuncians, intra tempus trium mensium tenetur docere de jure suo, quo elapso permittitur novi operis prosecutio cum dicta cautione, Gratian dec. 384. n. 14. Sprell. dec. 5. n. 20. Rota coram Puteo dec. 121. & dec. 152. lib. 2. in rec. dec. 685. nu. 2. p. 4. som. 3. Quae eò magis in praesenti vindicari sibi locum, quia probationes post lapsum trium mensium à Comite fabricio opus prohibente factae non concludunt murum controversum esse commune, vel non destinatum ad nullificandum, prout elarè, & liquidè requiruntur, ita quòd nulla remaneat dubietas, ut observatum fuit in primis decisionibus coram R. P. D. meo Emerix in rec. 19. dec. 50. n. 4. & 5. & dec. 113. n. 3. Quibus deficientibus cessabat prohibitio, & locus erat dispositioni text. in l. alius C. de servit. & aqua, & l. cum duobus vicinis §. item multa ff. pro socio.

Non fuit probata muri communio, ut eam allegans probare tenetur coram Ubald. dec. 152. n. 2. Nam iterum ponderatis signis ad illam suadendam cumulatè prevalere videbantur illa adducta à fratribus de Pauluceis communio-
nis exclusivae; isti enim cum mappa seu planta domorum judicialiter facta, peritis, textibus, & aliis iuribus ponebant sub oculis rectum eorum domus in variis locis tegere murum controversum, & stillicidia protendi ultra eundem verum solum Comitibus Fabriciis, habere in eo latrinas, & tres caminos, quorum duo penetrarent ultra dimidiam muri & tertius etiam protrahitur intra murum item quinquaginta, & octo tigna seu trabes subsistentes eorum tectum; quorum aliquae totum murum perforant, & denique in alio muro proprio, & non controverso illorum de Pauluceis respicit, & continet controversum, relictos fuisse lapides seu dentes, & ut alii dicunt, mofas colligatorias; ex quibus omnibus solent Doctores deducere dominium, ut de muro supposito tecto atque stillicidiis protentis, ex text. in l. fin. §. Lancia, ff. de serv. Urb. praed. & in voto seu dec. 253. n. 21. & 34. p. 7. rec. Rot. cor. Ubald. dec. 152. n. 7. de latrinis Menoch. praesumpt. 73. n. 13. lib. 6. Tond. resol. civil. 88. n. 4. p. 1. dist. voto 253. n. 36. de caminis Rot. cor. Ubald. dec. 152. n. 8. d. voto 253. n. 36. de tignis seu trabibus, Grat. discip. 263. n. 1. Tond. resol. civil. 88. n. 5. & tandem de dentibus seu mofis colligatoriis, d. voto 253. n. 10. & seg. cum ibi allegatis & late de his omnibus in Dec. hujus causae, & in specie in dec. 50. n. 7. ad n. 11. p. 19. rec. & 16. Junii 1679. §. signa verò, cum duobus segg. coram Eminen. Card. Taya.

Signa autem adducta à Comite Fabricio visa fuerunt debitoria; nam ommissa aliis, quae ex inspectioe Mapae, & re-
lationibus peritorum remanebant sublata, fenestellae, quas vocant imperiales, annuli ferrei, & tigna seu trabes in ea appo-

quod. l. art. 3. num. 56. Barry de success. legal. lib. 16. cap. 10. n. 4. alii quoque DD. supra allegati; qui omnes voluntur ex generalitate...

17 Quia idcirco nostra hypothesi non applicari dignoscitur ratio desumpta de natura legitimæ relictionis quamcumque conditionem & gravamen.

18 Quia universa Jura illam eximentia ab oneribus, & conditionibus, atque facultate legitima legem ullam imponi non posse, loquuntur, cum illi imponitur lex gravaminis...

21 Neque hujusmodi prohibitione usufructus læsa dici potuit juris autoritas, legumque majestas, quas ne in suis dispositionibus locum habeant, testator afficere nequit...

22 Quia vis & efficacia hujus conjectione, cum oriatur ex illa speciali provisione, qua uxori peculiariter elemosinum viro expressè defensione, quod non de illa, adimere voluisse confertur...

23 Quia hactenudenda foret hujusmodi dilectionis expressio, hanc tenui religio pretenfa, nulla unquam conjectione prohibitionis usufructus elici potest ex legatis, quibus ingentibus, parti factis, que majora sunt, eo clariora amoris præbent argumenta...

24 Quia hactenudenda foret hujusmodi dilectionis expressio, hanc tenui religio pretenfa, nulla unquam conjectione prohibitionis usufructus elici potest ex legatis, quibus ingentibus, parti factis, que majora sunt, eo clariora amoris præbent argumenta...

26 Sententia, que tam extraneis quam ipsimet D. Principisæ filie liberæ & statim solvi; atqui cum in dijudum non veniat, ademptum dici usufructum in legato, quod relictum est, ut ipsi filio solvatur...

atque materna legitima dom congruam illi jam suppetebat; atque cuique pater, absq; & præter causâ opportunitate, inter alia motiva decidendi allatam fuisse rationem desumptam ex opin. Bart. in Auth. excipitur, ut declarat Cirroch. discept. 6. nu. 39. & sequens.

28 Vincitata potestate prohibendi usufructum, facile visum fuit voluntatem Testatricis asserere, que fivè expressa, sive tacita prohibitionem patri ademerit usufructum in bonis filio relictis, æque eundem excludat ab illius affectuione...

29 Plurima autem in nostra hypothesi concurrere vife sunt conjectione, hanc Testatricis voluntatem aperte præfere-rentes, quarum præcipua defumitur ex legato eujusdam tabulæ pictæ relicte marito, cui cum provifum fuerit hujusmodi peculiariter legato, censetur prohiberi, ne eidem quaeretur usufructus in aliis bonis filie delatis...

31 Quia vis & efficacia hujus conjectione, cum oriatur ex illa speciali provisione, qua uxori peculiariter elemosinum viro expressè defensione, quod non de illa, adimere voluisse confertur, parvi profundè refert, num legatum sit annuum, vel simplex, tenue, vel ingens, cum in utroque eadem viget ratio favore filiorum, quorum causa est magis favorabilis, quam illa patris, ut hanc difficultatem preveniendo notantur auctoritates superius allegatæ.

32 Quia hactenudenda foret hujusmodi dilectionis expressio, hanc tenui religio pretenfa, nulla unquam conjectione prohibitionis usufructus elici potest ex legatis, quibus ingentibus, parti factis, que majora sunt, eo clariora amoris præbent argumenta...

33 Quia hactenudenda foret hujusmodi dilectionis expressio, hanc tenui religio pretenfa, nulla unquam conjectione prohibitionis usufructus elici potest ex legatis, quibus ingentibus, parti factis, que majora sunt, eo clariora amoris præbent argumenta...

34 Quia hactenudenda foret hujusmodi dilectionis expressio, hanc tenui religio pretenfa, nulla unquam conjectione prohibitionis usufructus elici potest ex legatis, quibus ingentibus, parti factis, que majora sunt, eo clariora amoris præbent argumenta...

37 Præterea, eadem Testatrix, hæredem extraneo sibi scripto, non virum, sed Dominum Ducem Sora fratrem suum supremæ voluntatis suæ executores constituit, ex quo quæ-

patiterelictatam prohibitionem usufructus, in simili casu notatur Bero conf. 139. num. 18. vers. considero etiam lib. 2. Rot. d. dec. 547. n. 5. & p. 10. & dec. 119. nu. 11. p. 17. rec.

38 Quia denique omnino comprobatur, eâ quâ legitima, de qua agitur, nemd relicta fuit—ex ogni pia honorvole ritolo d' institutione, sed in ogni miglior modo che possè & devovio clausula acquollens clausula, pleno jure, & sine diminutione, operatur, ut proprietates transferat unâ cum usufructu, ut in proximis terminis firmat Parisi. conf. 33. n. 28. & p. 1. 3. alioquin frustra posset mens testatrix, nam si forte filia patri premoretur, nequaquam gauderet usufructu; idemque relictum caperet non meliori modo, quo testatrix voluit & potuit, sed deteriori, Sannitici. contr. 18. n. 24. sequutus

39 Rotam dec. 140. nu. 10. & sep. part. 18. rec. & plenius Angeli Rodolphini. alleg. 37. cum duob. seq. scribens in eadem causa, in qua emanavit dicta decisio; idque validissime confirmatur exemplo falcidie & trebellianicæ, quarum tacita prohibitio, cum inducatur ex clausula, omni meliori modo, adjecta in restitutione fideicommissi, ut in Romana Trebellianica 16. Junii 1690. §. secundâ quod Testator, cum seq. coram boni mem. Emerici; pari ratione ex eadem elicitur prohibitio usufructus tacite præsumpta ex omnibus his conjectionibus, ex quibus falcidie & trebellianicæ detractio vetita censetur, Boer. dec. 193. nu. 1. Berlic. dec. 136. nu. 2. lib. 1.

40 Superfluum verò DD. consuetur respondere argumentis, quibus scribentes pro D. Principe, relatas conjectiones retelleret conabatur, cum in hæc materia conjectionibus inherendum sit illi certæ firmæque regulæ, ut nempe singula que non profert, unitim considerentur, Card. de Luca de servit. d. dec. 60. nu. 5. Sannitici. contr. 18. nu. 25. & d. dec. 140. num. 38. part. 18. rec. atque religioni judicantis expendenda relinquuntur momenta rationum, & pondus conjectionum, nec quibus elicitur conjectionem voluntas Testatoris prohibendi usufructum, Rot. in d. Romana fideicommissi de Avila 2. Martii, §. minimeque, coram R.P.D. Pio, in qua concordantes. Cum autem, ut memò Castilli. contr. per. concordantes. & loci, ac temporis circumstantias, alique plenis attingere, ex quibus dignosci possit, qua mente, quo sensu, & quæ animi affectione Testator præoccupatus fuerit.

41 Præfata, si speciemus materiam amorem, quo Testatrix filios precubatur, patet undequæ illius signa recudantur, præcipue erga Dom. Principiam filiam iniqui honoratam legato, & ex cæteris filiis, dilectissimam nuncupatam, que & peculiaris amoris expressio comperetur, ut dispositio debeat læte interpretari, ita etiam ex eadem oriatur conjectione, ut à legitima removeri voluerit usus usufructus, Rot. d. dec. 140. n. 4. & p. 18. rec. Angel. Rudolphini. alleg. n. 16. At contra d. queratur, que fuerit eujusdem erga virum dilectio, hæc longe impar æquali erga filios, longè que remissior apparebit, tum ob similitudines que intercesserunt inter ipsam & virum, à quo seorsim habitabat, tum etiam, quia, ut dicitur est, noium illi prætulit hæredem extraneum, quod potentissimè summæque munificus vir æquo animo tulisse potuit, maxime quia pia causâ sibi prefe-rebatur, sed quod acerbissimum quod videri potuit, illum ne videtur specioso, quamvis inani, citule executoris honoravit, quæm obrem cum ex ipsarum conjugalis benevolentie, ac necessitudinis leges non parùm fuisse turbatas, quod multum movit DD. dubitari proinde nequit, quin supra recensitis conjectionibus, evidens & aperta reddatur prohibitio usufructus, quem exhereditis inter virum & uxorem obtortis, patri ademptum censeri in legitima filii scripti Card. de Luca de servit. d. dec. 64. n. 3. Rot. coram Gregor. dec. 173. n. 4. & dec. 119. n. 12. p. 17. rec.

42 Constat illi prohibitionem usufructus, minus officere videbatur, quod illa tamquam simplex & non munita cautela, quod nihil patri quaeretur, neque quoad fructuum commo-ditatem, restringenda sit ad jus formale tantummodo usufructus, non autem comprehendat illorum quoque commoditatem, juxta originalem Doctrinam Arctini, in §. agitur n. 6. in fin. per quas person. nob. acquir. quem sequuntur Guib. ad consuet. Arctini. p. 1. n. 7. g. 3. n. 25. & seq. alique DD. ab ipso relati.

43 Quia licet contraria opinio, tamquam venior, sustineri possit ex convenienti ratione, quod prohibitiones iste tam à lege, quam ab homine opponuntur favore filiorum & ut illi majus elemosinum consequatur: ideoque ex meta juris subtilitate restringi, & inefficaces reddi non debent, ut latè probat Lagunez de fructib. d. cap. 5. ex n. 72. par. 2.

44 Atque in nostro casu hæc contraria sententia conciliatur communitè recepta distinctione, qua traditur præ-

Decis. ad Theor. de Luca Vol. II.

mam procedere, cum prohibito, ne patri quaeratur usufructus, provenit à lege, cujus prohibitor minor est, quam illa hominis, que propterea, juxta secundam opinionem, ne dum jus formale, sed commoditatem quoque usufructus comprehendit, Rip. in l. cum filiam n. 71. ff. de legat. 1. Gabriel. conf. 118. n. 3. lib. 1. Peregrin. de fideicom. art. 45. n. 9. in fin. Sorlozani de jur. indiar. tom. 2. lib. 2. cap. 15. n. 3. in fin. Cyroch. disp. 6. n. 46. Barry. de success. lib. 16. cap. 10. n. 4. Boutillier. de success. ab intest. cap. 3. Theorem. 109. n. 63. Gall. de fructibus disp. 36. art. 4. n. 18. Sannitici. contr. 18. n. 30. & seq. de Luca ad Franch. dec. 161. n. 4. Berlich. dec. 138.

Et ita utrique parti responsum fuit &c.

R. P. D. P R I O L O
Carpentoracten. Fideicommissi super reservatis.
Lunæ 12. Maii 1692.

A R G U M E N T U M

Substitutus habet electionem vel vindicandi bona ab hæredem gravato alienata, vel agendi ad reintegrationem fideicommissi; & de quibus alienationibus hæc reintegratio fieri debeat, an de jure pacendi, & hæc iurante per heredem gravatum alienatis, vel de bonis in emphyteusim concessis: Bona per ipsum jure prælationis retenta non cedunt commodo fideicommissi, sedus vero adificia in solo fideicommissario constructa.

S U M M A R I U M

- 1 Substitutus habet electionem vindicandi bona ab hæredem gravato alienata, vel agendi ad reintegrationem fideicommissi.
- 2 Jus pacendi, ut pars domini directi, ejus naturam sequitur.
- 3 Confessio propria nulla major probatio dari potest.
- 4 Jus pacendi ab hæredem gravato alienatum, per ejus heredem reintegrari debet, & n. 5. & 6.
- 5 Jus incensus hæredem gravato alienatum, per ejus heredem reintegrari debet.
- 6 Hæres gravati tenetur reintegrare alienationes ab ipsa factas, & n. 9.
- 7 Confessio confissa ex hæresis culpa proveniens ei imputanda est.
- 8 Prædicta fideicommissaria ab hæredem gravato in emphyteusim concessa, per ejus heredem reintegrari debent, si erant servata, sed si temporè concessions erant servata, & n. 12.
- 9 Sed si nullum præteritum fuit solutum, pensio pro dictis prædictis servanda, loco pretii assignari potest ad commodum fideicommissi, & n. 22.
- 10 Creditoris testatoris præferuntur creditoribus hæredis etiam hypothecariæ.
- 11 Hæres non potest impingere confessionem defuncti.
- 12 Fallit, si talis confessio sit erronea, n. 19.
- 13 Bona acquisita ex præteritis præceptis fideicommissi tenentur subiacere fideicommissio, sedus si ex factis hæresis acquisita sint.
- 14 Bona per heredem gravatum jure prælationis retenta non cedunt commodo fideicommissi, sed ad ipsum spectant, ut si fructus fideicommissi, & n. 18.
- 15 Adificia in solo fideicommissario constructa cedunt commodo fideicommissi, resti præteritum multorum annorum.
- 16 Bona heretia spectant ad hereditatem loci.

D E C I S I O VIII.

In sequelam decisionum coram me editarum, tam supra fideicommissio Allemanni, quam super qualitate Castri Laureoli, hodie quoad reliqua particulariter reservata DD. dixerunt, fideicommissum esse reintegrandum ob nonnullas alienationes factas ab heredibus fideicommissariis, & respective separandam esse illa bona, que tamquam libera ab eisdem acquisita videntur, ut infra apparebit.

Nam cum in facultate heredibus fideicommissariis sit, vel agere ad vindicationem bonorum alienatorum contra possessores, vel ad reintegrationem fideicommissi contra heredem gravati, qui alienavit, Burfat. conf. 48. n. 3. cum seq. lib. 1. Rot. in recent. dec. 199. n. 2. & 3. par. 11. & novissime in Sabien. fideicommissi, s. Martii proximi, §. sublato itaque in fin. coram me; ideoque cum Marchionissa sit hæres Claudii, & ex illius persona etiam Domine & Thomæ, tenetur fideicommissum reintegrare de his bonis que fuerunt ab ejus auctoribus distracta, juxta auctoritates inferius allegandas.

Procedendo igitur cum resolutione iam capta, quod Castrum Laureoli sit fideicommissarium, de more enim semper decisionis sunt supponenda; utique pro fideicommissario habi-